

Franc Golija, pranečak slikarja Ivana Groharja

Primož Pegam

Franc Golija, po izobrazbi diplomirani gozdni inženir, je uspešen podjetnik z izjemnim občutkom za povezovanje naravne in kulturne dediščine s podjetništvom. Posebej v zadnjem obdobju je z ljubeznijo obnovil rojstno hišo v Heblarjih, v kateri je živel slikar Ivan Grohar. Veliko energije in sredstev je vložil v turistični razvoj Sorice in Soriške planine.

V odločilnih trenutkih za osamosvojitve Slovenije in prehoda v demokracijo pa je postal tudi politik, saj je bil poslanec v prvi demokratično izvoljeni skupščini Republike Slovenije. Po političnem profilu je liberalec. Franc Golija ima izredne zasluge za osamosvojitve Slovenije.

Ko sem pred leti prvič prišel v Heblarje, sem imel občutek, da sem stopil v neki pravljичni svet. Verjetno življenje tam gori ni tako idilično? Kako se spominjate svojih prvih korakov?

Včasih razmišljam o preteklosti v svojem rojstnem kraju v Heblarjih, o vseh prijetnih pa tudi manj prijetnih doživetjih, predvsem pa o tistih, ki so se najbolj vtisnili v spomin. Teh je toliko, da se jih sploh ne da opisati na nekaj straneh. Zmeraj, ko o tem razmišljam, si poskušam priklicati v spomin najbolj oddaljen dogodek iz svojega otroštva.

Ko sem bil star dve ali tri leta, sem se v poznem jutranjem času ob jutranjem soncu zbudil v temačni izbi, kjer so sončni žarki sevali skozi opaž, in stekel po stopnicah navzdol. Bilo je sredi junija, oče je kosil travo na vrtu, mama in moje sestre so trosile travo in na sončen poletni dan po maminem naročilu zbirale kumino. V zraku je bilo čutiti blagodejne dišave rožic in dišeče trave. Do tu sega moj spomin. Od tu naprej se je življenje vpisovalo v moj spomin.

Živeli ste v hiši, ki jo je zgradil oče slikarja Ivana Groharja.

Živeli smo v majhni hiši. Zemlja in njive so bile v strmini. Vse je bilo treba obdelati ročno. Mama mi je podarila

pet sester in pet bratov, skupaj nas je bilo enajst. Sestre so še vse žive, bratje pa so vsi že umrli. Kljub trdemu delu smo živeli v zadovoljstvu in ob zimskih večerih je oče mnogokrat zapel domačo slovensko pesem.

Ste generacija, ki je doživela strahote druge svetovne vojne.

Dobro se spominjam pomladi leta 1942, ko sva z očetom na malo oddaljeno sedlo šla gledat, kako so gorele Dražgoše.

Heblarji, obilna letina sadja.

Heblarji v jeseni.

Ker smo bili na samotnem kraju, več kot eno uro oddaljeni od vasi, so med vojno ponoči prihajali partizani. Mama jih je nahranila, zmeraj so se držali kmečke peči, da so si posušili obleke, in v zgodnjih jutranjih urah odšli. Podnevi pa so prihajale nemške patrolje iz vasi Sorica. Starši so se zmeraj bali, da bo prišlo do incidenta, pa na srečo ni. Najstarejši brat Janko je delal na dravskih elektrarnah in bi leta 1941 moral v nemško vojsko, pa ni hotel. Drugega brata so starega 17 let konec leta 1943 Nemci odpeljali v nemško vojsko. Ni se vrnil, zbolel je za pljučnico in je pokopan na rusko-poljski meji. Enega od starejših bratov je pčila kača in je umrl, eden je štiri leten umrl za davico in še danes vidim tragično doživljanje moje mame, ki je izgubljala svoje sinove.

In potem konec vojne.

So bila prva povojna leta težka?

9. maja 1945, sončnega pomladanskega dne, je prišel oče iz vasi Sorica in povedal, da je vojne konec. Vsi smo sprejeli to novico z olajšanjem. Svoboda, zvenelo je olajševalno. Partizani so prišli iz gozdov. Peli smo partizanske pesmi. Za 1. maj pa so goreli kresovi po vseh hribih. Začetki po vojni so bili težki, ni bilo hrane in ne obleke. Leta 1946 in 1947 smo

bili lačni. Bili smo brez kruha in živine, saj so jo med vojno vso odpeljali partizani. Bili smo brez oblačil. Starejši brat Janko je šel zvečer čakati v vrsto, čakal je celo noč, da je potem naslednji dan dobil en meter blaga za hlače. Po dveh letih so se zadeve izboljševale.

S slikarjem Ivanom Groharjem ste zelo povezani, ne samo sorodstveno, tudi sicer. Kaj so vam starši pripovedovali o slikarju?

Oče nam je mnogokrat pripovedoval o svojem stricu Ivanu Groharju, o svoji mami, ki je bila Groharjeva sestra, o njeni mehki in dobrosrčnosti. Vedel je povedati, da je Ivan še kot mlad deček moral oditi k

Martin in Frančiška Golija, Groharjeva sestra.

Martinova družina: Martin, Frančiška, sinova Janez in Franc ter hčerki.

eno uro oddaljenemu kmetu služil za pastirja. Ivan se je zelo pogosto vračal domov v Heblarje, tu se je pri svoji sestri, moji stari mami, dobro počutil. Pri-povedoval je o svojih potovanjih, dogodivščinah in težavah. Mojemu očetu je bilo posebej všeč, da je znal lepo peti in igrati na gajge – instrument je nosil skoraj zmeraj s seboj. Povedal je tudi, kako so ga po nedolžnem obsodili in o nenaklonjenosti tedanjega časa.

Kako je nastala domačija v Heblarjih?

Oče je vedel povedati tudi, kako so Groharjevi starši začeli graditi to hišo. V Heblarjih, kjer je danes skoraj sam gozd, so bile v tem času same senožeti. Tukaj je bilo čez trideset senikov, kamor so Soričani spravljali seno. Groharjevi starši so tu imeli senože-ti. Najprej so tu zgradili seniku podobno brunarico brez oken (po takratnih zakonih je veljalo, da če si uspel objekt zgraditi in narediti streho, teh niso več podirali). Ko je bila narejena streha, so izžagali še odprtine za okna in nato hišo dograjevali, postopoma pozidali. Dokončno obliko hiše je naredil moj oče Janez, jaz pa sem tako, kot je bila, popolnoma obnovil.

Oddaljenost vaše hiše do vasi Sorice je pa kar precejšnja.

V osnovno šolo smo hodili v Sorico, dobro uro hoda, in to ob vsakem vremenu. Dopoldne v šolo,

popoldne, sobote in nedelje pa smo pasli krave. Imeli smo do pet glav goveje živine, nekaj ovac ter po dva prašiča. V Heblarje takrat ni vodila nobena cesta, samo ozki kolovozi. Vse, kar smo potrebovali, smo sem znosili.

V šolo sem rad hodil, župnik Skvarča me je imel zelo rad, govoril mi je "srček". Pri župniku Skvarči sem bil ministrant. Vsak dan sem bil v zgodnjih ju-

Idilni pogledi na poti iz Heblarjev v Sorico.

Župnik g. Skvarča in ministranti iz Sorice.

tranjih urah že v Sorici in ministriral pri prvi maši. Gospa Micka – župnikova kuharica, me je povabila v župnišče in mi dala po en ali dva piškota. Še danes se spomnim, kako so bili slastni.

Sicer ste živeli skromno, pa vendar bogato. Kmečko življenje vendar nudi človeku posebno zadovoljstvo. Česa se še posebej spominjate iz otroških let?

Poleti smo kmetovali, pozimi pa sva poleg kmečkih opravil z očetom rada lovila kune. To je bilo v visokem snegu zelo naporno. Ob vsakem ulovu kune je bilo v hiši posebno veselje, saj se je krzno kune dobro prodajalo. Otroci smo poleti nabirali arniko in gobe. Moja mama je eno leto imela 70 kilogramov suhih gob, mi otroci pa od 5 do 15 kilogramov. Gobe je oče prodal in nam jeseni kupil čevlje in obleko. Največkrat je šel peš v Železnike, in ko se je vrnil, smo bili polni pričakovanj, kaj nam je prinesel.

Kot sorodnik slikarja ste se tudi vi odločili, da vstopite v svet in pridobite izobrazbo in znanje.

Učitelj Bidovec je nagovoril mojega očeta, naj me vpiše v Škofjo Loko v gimnazijo. Tako se je tudi zgodilo. Leta 1950 sem se vpisal na nižjo gimnazijo v Škofji Loki in tako se je moja pot v svet tudi začela. Po končani gimnaziji sem najprej naredil sprejemni izpit na likovni akademiji, občina Železniki mi je obljubila štipendijo, pa so mi tik pred začetkom šolskega leta sporočili, da občina za to nima denarja. Moral sem ostati doma. Da bi čim prej služil kruh, sem se vpisal na nižjo gozdarsko šolo v Idriji, tako sem leta 1958 že dobil mesto logarja v Sorici. Med tem časom sem ob delu naredil srednjo gozdarsko tehnično šolo in se nato 1960. leta vpisal na gozdarsko fakulteto v Ljubljani in diplomiral leta 1965. Po končanem študiju na gozdarski fakulteti sem pričakoval mesto obratovodja gozdarskega obrata v dolini, pa tega nisem dobil – zasedel ga je nekdo s komaj popolno osnovnošolsko izobrazbo.

Mlad, izobražen strokovnjak, pa že razočaran nad razmerami. Odšli ste v tujino, s trebuhom za kruhom.

Kozolec sena v Heblarjih.

Tako sem leta 1965 odšel na delo v Nemčijo, kjer sem delal pri očetovem lovskem prijatelju v lesno-predelovalni industriji. Seveda je bil klic po domačem kraju, Sorici in Heblarjih, močnejši od tujine. Vrnil sem se leta 1968 in spet napisal vlogo za službo v Kranju, po pol leta čakanja ni bilo odgovora, nato sem preko prijatelja izvedel, da so vplivni ljudje rekli: Pustimo ga še malo čakati, saj je bil v Nemčiji.

Tujina je nekaj posebnega. Človeku nudi materialni obstoj, v tem smislu še veliko več kot to, pa vendar se zelo malo ljudi ne odzove klicu po vrnitvi v domovino. V teh primerih je srce velikokrat močnejše kot razum.

V sili razmer sem začel delati to, kar je bilo možno, dodelavne posle za takrat cvetoče Iskrine obrate. Naučil sem se stružiti in sem bil kooperant številnim domačim podjetjem. Obrt se je širila, zgradil sem novo delavnico, v tujini sem kupil rabljene stroje in v nekaj letih sem bil med najuspešnejšimi obrtniki v kranjski občini. Zadovoljen s svojim delom sem doživel novo presenečenje.

Doživljali ste podobno usodo kot sorodnik, slikar Ivan Grohar, samo na drugem področju. Podobnih primerov je v Sloveniji preveč.

Na mojih vratih so se pojavili državni uradniki in davkarji, ki so izvedli davčne preiskave. Komisija za neupravičeno bogatenje je preiskovala moje premoženje. Pritisk je bil tako velik, da sem se za leto in pol moral umakniti v Avstrijo. Po dveh letih preiskave niso mogli nič ugotoviti, tako sem potem svoje delo lahko nadaljeval. Pritisk države na privatni sektor nas je vse utrudil, nisem imel več novih ambicij in tudi ne poslovnih načrtov, saj je bilo v takih razmerah skoraj nemogoče poslovno dobro delovati.

Pa vendar so se konec osemdesetih let prejšnjega stoletja ponovno pojavila nova pričakovanja. V zraku je bil vonj po nečem novem, po samostojnosti Slovenije, po nekih drugačnih, svobodnih, demokratičnih časih?

Zgodi se za ta čas nekaj presenetljivega. Sluti se razpad socialističnih sistemov in v letu 1989 zaživi ideja o svobodnih volitvah, o samostojni državi. Za kaj takega bi se pa izplačalo ponovno potrditi

Zasedanje poslanske skupine Slovenske obrtniške stranke, pozneje Liberalne stranke.

- in tako sem za kratek čas zašel v politiko. Na pragu desetletja se je pojavilo novo upanje. Svobodne volitve in spremembe. Ustanovili smo Slovensko obrtniško stranko, šli skupaj z Demosom na volitve in skupaj zmagali. Dobili smo tri sedeže v družbenopolitičnem zboru in enega v zboru občin. V Peterletovi vladi smo imeli tudi dve ministrstvi. Bili smo najaktivnejši v Demosu in najbolj smo podpirali osamosvojitve Slovenije. Z mnogo volje in korajžje je projekt uspeval, četudi je tedanja levica delala po sistemu "kako bi naredil, da ne bi naredil".

Nam lahko nekaj več poveste, kako je nastala Deklaracija o samostojnosti Slovenije?

Prvo Deklaracijo o samostojnosti Slovenije smo za 1. maja 1990 napisali Franc Golija, Vitomir Gros, Ingo Paš in Peter Smuk v moji rojstni hiši v Heblarjih. Nismo je mogli takoj lansirati v parlament. Po več poskusih smo jo v parlament uspeli lansirati preko "Žakljevih socialistov". Tako smo uspeli na skupni seji treh zborov na dnevni red uvrstiti Deklaracijo o samostojnosti Slovenije. Ob uvrstitvi celo predsednik vseh treh zborov ni bil najbolj navdušen. Po sprejetju deklaracije in po glasovanju pa je predsednik vseh treh zborov (g. dr. France Bučar) naredil dober državotvorni zaključni govor. Pot v samostojno Slovenijo je bila odprta.

Vi in stranka, katere zastopnik ste bili v skupščini Slovenije, ste imeli poseben predlog privatizacije. Pa vendar, je bilo družbeno premoženje treba privatizirati?

Pomembna tema je bila takrat tudi privatizacija. Stranka SOS (Slovenska obrtniška stranka) se je medtem preimenovala v LS Slovenije (Liberalna stranka Slovenije). Predlagali smo malo privatizacijo in postopno privatizacijo. Tega predloga nam ni podprla nobena stranka. Slovenska liberalna stranka je bila edina, ki v parlamentu ni glasovala za izglasovani predlog privatizacije, in je menila, da gre za divje lastninjenje in omogoča bivšim strukturam na nepošten način priti do premoženja in ostati na oblasti. To se je potem tudi zgodilo, in še mnogo več, kot smo predvidevali.

Obisk pri nadškofu dr. Šuštarju.

Tudi pri uvedbi tolarja je bilo veliko problemov in pomislekov?

Pomembna tema je bil tudi projekt sprejetja lastnega denarja. Vse je bilo pripravljeno za slovenski denar. Takratna gospodarski in finančni minister tega nista uspela narediti in sta odstopila. Osebnost sam sem se angažiral, prestavil nameravano pot v Kanado in poiskal novega gospodarskega ministra dr. Andreja Ocvirka in finančnega ministra Dušana Šešoka. Predsednik vlade Lojze Peterle je predlog sprejel. Nova ministra sta naredila najpomembnejši osamosvojitveni korak, prevzela meje in carine in se tako odtrgala od popkovine bivše Jugoslavije.

Kaj je za gospodarstvo in podjetnike dobrega storila prva osamosvojitvena slovenska vlada?

V času Peterletove vlade smo sprejeli najboljši zakon o pospeševanju malega gospodarstva. 40-odstotna olajšava pri plačilu davka za investicije je bila poštena in spodbudna, saj so olajšavo dobili tisti, ki so v gospodarstvu že uspeli.

V pomoč razvoju malega gospodarstva smo ustanovili tudi Sklad za pospeševanje malega gospodarstva (sedaj Podjetniški sklad).

Poznejše vlade so ta zakon popravljale, ga minimalizirale, na drugi strani pa so pripravljali razpise za pomoč gospodarstvu, ki so bili namenjeni samo določenim gospodarskim subjektom.

Sodelovali ste tudi pri ustanovitvi hranilnice in njenem poslovanju ter seveda doživljali njen propad.

Na našo pobudo smo ustanovili tudi hranilnico, ki bi služila malemu gospodarstvu. Zapletov pri ustanavljanju ni bilo konca. Tako sem k ustanovitvi ponudil tudi ime svojega že leta 1989 ustanovljenega podjetja. Ta hranilnica v tem času ni bila dovoljena, dopustna, in oblast je naredila vse, da bi jo uničila. Retroaktivno je predpisala 2 mio DM dokapitalizacije, postavila rok brez podaljševanja – samo za nas. Pozneje so vseh 50 HKS dokapitalizirali za 2 mio DM. Stečajni upravitelji so še naprej razprodajali od HKS zaseženo premoženje. Sodišča niso hotela izvajati izvršb premoženja, ki so ga zastavljali kreditorejmalci. Ob takih pogojih hranilnica ni mogla naprej poslovati.

Ob razpadu Demosa ste se iz politike umaknili nazaj v gospodarstvo. Veliko sposobnih podjetnikov in tudi gospodarstvenikov se v politiki ne znajde.

K razpadu Demosa bi dodal samo še to, da ni res, da Demos ne bi imel programa in idej za naprej, kot nekateri danes trdijo. Na zadnji sestanek Demosa v Dolskem smo Liberalna stranka prišli z dobro pripravljenim programom, samo nihče nas ni poslušal. Nekateri akterji, ki so že vnaprej imeli dogovorjene povezave v novih vladah, so rekli: Kaj pa hočete, saj vidite, da nismo za skupaj. Demos je imel v svojih vrstah mnogo poštenih in dobrih ljudi, ki so bili zaradi takega početja užaljeni, demoralizirani in onemogočeni. Tudi Pučnikov glas ni bil uslišan. Ker me je sprenevedanje in dvolično obnašanje politikov motilo, sem se vrnil nazaj v gospodarstvo.

Kaj mislite, ali ne potrebujemo danes novega Demosa glede na razmere v gospodarstvu in v družbi na splošno? Škoda, ki je bila povzročena Sloveniji v zadnjih letih, je neizmerljiva.

Če gledamo nazaj, kaj se je v teh 20 letih zgodilo, zlahka ugotovimo, da so se vse naše napovedi ne le uresničile, uresničili so se še mnogi še bolj črni scenariji. Ob deklarativno samostojni Sloveniji smo gospodarstvo in pravni red države spravili na kolena.

Demos in prva Peterletova vlada je svoj cilj dose-

gla, po tem pa so vse vlade delale iste napake, kot so podeljevanje spornih pokojnin, nerazumno prezigodnje upokojevanje, nerazumno bohotenje državne uprave, nepregledni in neupravičeni socialni transferji ... da o divjem lastninjenju ne izgubljam besed.

Slovenija potrebuje novo osamosvojitve!

Povratek nazaj v podjetništvo je bil težak. Na poti vam je stalo več ovir, kot ste si predstavljali, ko ste se za ta korak odločili.

Ko sem odšel iz politike, sem se vrnil nazaj v gospodarstvo. Obrtna dejavnost mi je usahnila. V novem upanju sem kupil staro žago v Selcih in zgradil nov objekt in ponovno začel zbirati nova naročila, pa je kmalu prišlo novo razočaranje. Večina podjetij, za katera sam delal mnoga leta, zame niso imela več dela. Maščevalna politika je imela in ima svoje lovke še danes in tako so me izločili iz vseh slovenskih podjetij, celo iz domačih. V upanju, da bo čas prinesel svoje in da se bodo razmere uredile na boljše, sem delal naprej. Ostalo mi je samo še tuje tržišče, kamor sem se tudi usmeril, in tudi uspel. Delamo izključno samo za izvoz na zahodne trge. Smo tudi direktni in razvojni dobavitelj več svetovnim podjetjem.

Ko človek večkrat obiše Heblarje, razume, kaj vas vleče nazaj.

Ko sem se preselil iz Kranja v Selca, sem bil bliže svojemu rojstnemu kraju v Heblarjih in vasi Sorica.

Za obnovo rojstne hiše, Groharjeve domačije, sem moral najprej urediti dostop, tako sem zgradil cesto iz Zadnje Sore v Heblarje. Vse gospodarske objekte (hišo, hlev in kozolec) sem obnovil tako, kot je bilo prej, nič nisem spremenil, nič odzvel in nič dodal.

Vodna ujma, ki je leta 2007 prizadela celo Selško dolino, je povzročila v Heblarjih izjemno škodo.

Upal sem, da sem domačijo rešil pred propadom, a je pred tremi leti, ko so bile največje poplave v Sel-

ški dolini, dolgotrajen dež razmočil strma pobočja, odtrgala sta se dva zemeljska plazova, eden tik pod hišo, drugi, še večji, pa na zahodnem pobočju pod kozolcem, kjer je odneslo tisoč kubičnih metrov zemlje. Prvi plaz pod hišo je ogrožal stanovanjsko hišo, tako da smo ga morali takoj sanirati. Nastala škoda je bila ocenjena na preko 300.000 evrov. Sanacijo obeh zemeljskih plazov smo delno izvedli v lastni režiji, delno pa s privatnimi gradbenimi podjetji. Sanacija je uspela, danes škode ni mogoče prepoznati. Kljub velikemu trudu sem zadovoljen, da je sanacija uspela. Groharjevi domačiji smo dali zopet tisto prvinsko naravno lepoto.

Mislím, da smo lahko zadovoljni, da nam je uspelo obdržati in obnoviti Groharjevo domačijo, ki je bila dolga leta zamolčana, in jo ponuditi na ogled kulturnikom, turistom, vsem dobrim opazovalcem narave in popotnikom. Pohod vsako leto v juniju je postal tradicionalen. Seveda pa se moram zahvaliti vsem svojim domačim in ožjemu sorodstvu za pomoč pri ohranjanju te naravne in kulturne dediščine.

Zemeljski plaz pod hišo v Heblarjih.

Sanacija zemeljskega plazju na Groharjevi domačiji.

Ne samo Hebljarji, tudi Sorica je vaša vas. Že pred drugo svetovno vojno je bila turistično razvita. Vsi priznajo, da je ta vas slovenski bisser. Zakaj ne izkoristiti svojih danosti?

Vas Sorica je v letu 1900 skupaj s podgorskimi vasmi štela skupaj 1.300 prebivalcev. Obe vojni sta vas močno prizadeli. Ob koncu druge svetovne vojne je štela še okrog 650 prebivalcev. Po drugi svetovni vojni je politika silila ljudi v dolino, danes tu živi samo še okrog 300 prebivalcev.

Ko sem leta opazoval propadajočo vas, najlepšo vas v dolini in tudi daleč naokoli, sem razmišljal o tem, kako bi bilo mogoče vas oživiti. Nekih spodbudnih izhodišč ni bilo, vse alternative so bile kisle in težke. Propadajoči Zadrudni dom, usihajoča vaška gostilna.

Tako sem ponudil KS Sorica rekonstrukcijo Zadrudnega doma. Projekt prav tako ni izkazoval neke ekonomske uspešnosti. Treba ga je bilo kljub temu izpeljati. Imel sem načelno podporo krajanov, KS in občine. Zapleti okrog pridobivanja ustrezne dokumentacije so se kar vrstili, tako pri Zadrudnem domu kot na Soriški planini. Pri absolutni podpori bi lahko uspel na razpisu, pa tega ni bilo. Nikoli do

sedaj nisem uspel pridobiti neke državne pomoči, ne za Sorico ne za Soriško planino. Ravno nasprotno, država zapira cesto ravno v času zimske sezone, na rekonstrukciji ceste se ne dela, samo zavlačuje se, in to je prava državna sramota. Kljub vsemu pa smo uspeli izvesti rekonstrukcijo Zadrudnega doma, ostala je samo še izdelava sob. Lahko rečemo, da je investicija uspela največ v korist kulturnega življenja vasi in vaščanov. Gostišče Macesen opravlja svojo gostinsko, turistično in kulturno vlogo vasi, družijo ljudi in daje nove perspektive.

Omenili ste, da tudi pri razvoju Soriške planine ni ustrezne podpore. Vemo, tudi v tujini ni turizma, če ni državne podpore.

Kaj pa pri nas?

Nekdaj bleščeča Soriška planina je dobivala konkurenco in zamujen je bil razvoj v času, ko te še ni bilo. Kljub vsemu pa sem videl daleč naprej le neko možnost v povezavi Sorice in Soriške planine. Ob prevzemu smučišča dolina tega ni sprejela z navdušenjem. Projekta Soriška planina in Sorica nista nikoli izkazovala nekega ekonomskega rezultata, sta pa bila nujno potrebna za nadaljnji razvoj vasi,

Obnovljen Zadrudni dom v Sorici.

Gradnja dvosedežnice Lajnar na Soriški planini.

Postavljanje stebrov dvosedežnice.

saj je tendenca odhajanja prebivalcev v dolino še zmeraj realna.

Z velikim trudom smo Soriško planino usposobili za preživetje. Vložena sredstva se ne bodo nikoli vrnila. Podaljšali smo sedežnico Slatnik, zgradili dvosedežnico Lajnar, naredili akumulacijo in vodne instalacije za delno zasneževanje. Uredili smo gostinski obrat in tako smučišče pripravili za preživetje. Za dobro obratovanje to ni zadosti, treba je pritegniti stacionarne goste in narediti večjo ponudbo.

Turizem v Sorici in na Soriški planini bi morala biti prioriteta naloge občine.

Ste tudi lovec. Kaj vam pomeni lov?

Lovstvo je bilo v družini vselej aktualno dogajanje. Že moj oče je bil lovec od mladih nog in tudi v bivši Jugoslaviji lovski čuvaj pri premožnih najemnikih lovišč, kot so bili Veber, Kafol in drugi. Delno smo se z lovstvom tudi preživljali, saj je bil dohodek od ulovljenih kun in lisic večji kot dohodek od kmetijske dejavnosti.

Sprejem Lovske zveze Slovenije v Mednarodno organizacijo CIC še pred priznanjem Slovenije.

Proslava ob 40-letnici LD Sorica, Stanko Kejzar in Franc Golija.

Predsednik CIC Nikolas Franco podeljuje LZ Slovenije nagrado Mont Blanc za uspešno vodenje Gojitvene skupnosti Karavanke.

Član LD Sorice sem od leta 1958, imel sem tudi več funkcij v lovstvu: tri mandate sem bil predsednik LD Sorica, tri mandate predsednik Zveze lovskih družin Gorenjske in en mandat predsednik Lovske zveze Slovenije.

16 let sem predsednik Delovne skupnosti lovskih zvez jugovzhodnega alpskega področja, ki združuje lovce Slovenije, avstrijske Štajerske, avstrijske Koroške, Tirolske in Južne Tirolske ter Furlanije - Julijske krajine, Trsta, Gorice in Združenja italijanskih alpskih lovcev. Delovna skupnost združuje 230.000 lovcev in to funkcijo predsednika še opravljam.

Lov mi pomeni kontinuiran stik z naravo in kot gozdarja me to še posebej zanima.

Še kakšna misel, utrinek ali spomin?

Naj še povem, da mi rojstna hiša v Heblarjih mnogo pomeni, tu so moje korenine, tu so moja doživetja iz mladih let. Tu so očetova pripovedovanja o stricu Ivanu, tu so spomini na očeta in mamo, za katera mislim, da sta bila prava vzornika in sta ob trdem delu še zmeraj imela čas za nas otroke. Kljub skromnosti in pomanjkanju sem zmeraj čutil toplino doma in družinsko varnost. Moj stari oče, ki prihaja z domačije na Tuškovem griču (kmetija je bila ob vzpostavitvi rapalske meje v 100-metrskem pasu in so jo podrli), je poročil Groharjevo sestro Francko. Sem še živeči Groharjev pranečak. V družini nas je zmeraj spremljala glasba, slikarstvo in domača pesem.

Še posebej ste ponosni tudi na svojo družino?

Hčerka Klementina je študirala likovno umetnost v milanski Breri, ima status samostojnega umetnika in se je uspešno uveljavila. Hčerki Martina in Polona sta glasbeno nadarjeni. Martina je prevzela vodstvo podjetja Alpmetal in je zelo uspešna, Polona pa se ukvarja z glasbo, igra na violino in nadaljuje študij prava.

Smo zadovoljna družina.

